

2. a) Czy ciążący na państwie członkowskim obowiązek zaniechania stanowienia przepisów, które mogłyby w poważnym stopniu poddać w wątpliwość realizację celu ustanowionego w dyrektywie, obowiązuje również w okresie od 27 listopada 2002 r. do 31 grudnia 2010 r. określonego w art. 4 ust. 1 dyrektywy NEC?
- b) Czy podczas wskazanego okresu od 27 listopada 2002 r. do 31 grudnia 2010 r. na danym państwie członkowskich ciążą pozytywne zobowiązania obok wskazanego obowiązku zaniechania lub też zamiast niego, jeżeli po upływie tego okresu wystąpi przekroczenie lub zagrożenie przekroczenia krajowego poziomu emisji SO₂ lub NO_x wedle dyrektywy NEC?
- c) Czy dla udzielenia odpowiedzi na pytania 2 a) i 2 b) ma znaczenie, że z wniosku o wydanie w ramach prawa ochrony środowiska pozwolenia na instalację, która przyczynia się do przekroczenia lub zagrożenia przekroczenia krajowego poziomu emisji SO₂ lub NO_x wedle dyrektywy NEC, wynika, że instalacja rozpocznie działalność najwcześniej w 2011 r.?
3. a) Czy zobowiązania wskazane w pytaniu 2 prowadzą do tego, że państwo członkowskie powinno odmówić pozwolenia w ramach prawa ochrony środowiska, o które wniesiono, lub uzależnić je od bardziej rygorystycznych warunków lub ograniczeń, gdy nie jest zapewnione, że instalacja, dla której wniesiono o pozwolenie, nie przyczyni się do przekroczenia lub zagrożenia przekroczenia krajowych poziomów emisji SO₂ lub NO_x? Czy dla udzielenia odpowiedzi na to pytanie znaczenie ma kwestia, w jakim zakresie instalacja przyczyni się do tego przekroczenia lub zagrożenia przekroczenia?
- b) Czy z dyrektywy NEC wynika, że państwo członkowskie, również przy przekroczeniu lub zagrożeniu przekroczenia krajowych poziomów emisji SO₂ lub NO_x, dysponuje zakresem swobodnego uznania, by osiągnąć cele ustanowione w dyrektywie w ten sposób, że zamiast odmowy pozwolenia lub uzależnienia go od dalszych warunków lub ograniczeń, przyjmuje inne środki, jak np. zastosowane gdzie indziej środki wyrównawcze?
4. Czy w zakresie, w którym na państwie członkowskim ciążą obowiązki w rozumieniu pytań 2 i 3, jednostka może powoływać się przed sądami krajowymi na te obowiązki?
5. a) Czy jednostka może powołać się bezpośrednio na art. 4 dyrektywy NEC?
- b) W przypadku odpowiedzi twierdzącej, czy bezpośrednie powołanie [tego przepisu] jest możliwe od dnia 27 listopada 2002 r., czy też dopiero od dnia 31 grudnia 2010 r.? Czy dla udzielenia odpowiedzi na to pytanie ma znaczenie, że z wniosku o udzielenie pozwolenia w ramach prawa ochrony środowiska wynika, że instalacja rozpocznie działalność najwcześniej w roku 2011?
6. Czy w przypadku, w którym udzielenie pozwolenia w ramach prawa ochrony środowiska lub inne środki przyczyniają się do przekroczenia lub zagrożenia przekroczenia krajowego poziomu emisji SO₂ lub NO_x wedle dyrektywy NEC, jednostka może wywieść z art. 4 tej dyrektywy:
- a) ogólne rozszczenie o ustanowienie przez dane państwo członkowskie pakietu środków prowadzących do ograniczenia do 2010 r. krajowych rocznych emisji SO₂ i NO_x do poziomu nieprzekraczającego krajowego poziomu emisji określonego w dyrektywie NEC lub, gdyby się to nie udało, pakietu środków prowadzących tak szybko, jak to możliwe do późniejszego ograniczenia emisji do tego poziomu;
- b) konkretne rozszczenia o przyjęcie przez dane państwo członkowskie szczególnych środków w odniesieniu do danej instalacji — np. w formie odmowy pozwolenia lub uzależnienia pozwolenia od dalszych warunków lub ograniczeń — przyczyniających się do ograniczenia do 2010 r. krajowych rocznych emisji SO₂ i NO_x do poziomu nieprzekraczającego krajowego poziomu emisji ustanowionego w dyrektywie NEC lub, gdyby się to nie udało, szczególnych środków prowadzących tak szybko, jak to możliwe do późniejszego ograniczenia emisji do tego poziomu?
- c) Czy dla udzielenia odpowiedzi na pytania 6 a) i 6 b) ma znaczenie, w jakim zakresie instalacja przyczyni się do przekroczenia emisji lub do zagrożenia ich przekroczenia?

(¹) Dyrektywa Rady 96/61/WE z dnia 24 września 1996 r. dotycząca zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli (Dz.U. L 257, s. 26)

(²) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/1/WE z dnia 15 stycznia 2008 r. dotycząca zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli (Wersja skodyfikowana) (Dz.U. L 24, s. 8)

(³) Dyrektywa 2001/81/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2001 r. w sprawie krajowych poziomów emisji dla niektórych rodzajów zanieczyszczenia powietrza (Dz.U. L 309, s. 22)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice in Northern Ireland, Queen's Bench Division (Zjednoczone Królestwo) w dniu 19 maja 2009 r. — Seaport (NI) Limited przeciwko Department of the Environment for Northern Ireland

(Sprawa C-182/09)

(2009/C 193/05)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

High Court of Justice in Northern Ireland, Queen's Bench Division

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Seaport (NI) Limited

Strona pozwana: Department of the Environment for Northern Ireland

Pytania prejudycjalne

- 1) Jaki jest zakres przyznanego państwom członkowskim na mocy art. 13 ust. 3 dyrektywy 2001/42/WE⁽¹⁾ w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko (zwanej dalej „dyrektywą w sprawie oceny wpływu na środowisko”) uprawnienia do podjęcia decyzji o niewykonalności oceny wpływu na środowisko w odniesieniu do planu lub programu, dla którego pierwszy formalny akt przygotowawczy miał miejsce przed dniem 21 lipca 2004 r. i jakie zagadnienia władze krajowe winny w konkretnych przypadkach brać pod uwagę przy wydawaniu takiej decyzji?
- 2) Czy po podjęciu w 2004 r. decyzji o tym, że zapewnienie spełnienia przez plan wymogów przewidzianych w dyrektywie w sprawie oceny wpływu na środowisko było wykonalne (i wobec podtrzymania takiego stanowiska w późniejszym czasie, także w postępowaniu przed sądem krajowym), organ władzy krajowej państwa członkowskiego mógł zmienić tą decyzję i uznać w listopadzie 2007 r., że zapewnienie, aby plan ten spełniał wymogi przewidziane w dyrektywie w sprawie oceny wpływu na środowisko jest niewykonalne?
- 3) Czy proces decyzyjny opisany w pytaniu drugim prowadzi do podjęcia retrospektywnej decyzji o niewykonalności oceny wpływu na środowisko, a jeśli tak, to czy art. 13 ust. 3 dyrektywy w sprawie oceny wpływu na środowisko dopuszcza podejmowanie takich retrospektywnych decyzji, a jeśli tak, to na jakich warunkach?
- 4) Czy czynniki wzięte w niniejszej sprawie pod uwagę przez organ władzy krajowej przy podejmowaniu w dniu 6 listopada 2007 r. decyzji o niewykonalności przeprowadzania oceny wpływu na środowisko w odniesieniu do projektu North Area Plan stanowiły zagadnienia, które organ ten był uprawniony wziąć pod uwagę przy podejmowaniu takiej decyzji na podstawie art. 13 ust. 3 dyrektywy w sprawie oceny wpływu na środowisko?

⁽¹⁾ Dz.U. L 197, s. 30

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny (Rzeczpospolita Polska) w dniu 28 maja 2009 r. — Dyrektor Izby Skarbowej w Białymstoku/Profaktor Kulesza, Frankowski, Trzaska spółka jawna w Białymstoku

(Sprawa C-188/09)

(2009/C 193/06)

Język postępowania: polski

Sąd krajowy

Naczelny Sąd Administracyjny

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Dyrektor Izby Skarbowej w Białymstoku

Strona pozwana: Profaktor Kulesza, Frankowski, Trzaska spółka jawna w Białymstoku

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 2 ust. 1 i 2 Pierwszej Dyrektywy Rady Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej z dnia 11 kwietnia 1967 r. w sprawie harmonizacji przepisów Państw Członkowskich w zakresie podatków obrotowych (67/227/EEC)⁽¹⁾ w zw. z art. 2, art. 10 ust. 1 i 2 oraz art. 17 ust. 1 i 2 Szóstej Dyrektywy Rady Wspólnot Europejskich z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji przepisów Państw Członkowskich dotyczących podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku (77/388/EEC)⁽²⁾ wyłącza możliwość wprowadzenia czasowej utraty prawa do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę stanowiącą równowartość 30 % kwoty podatku naliczonego przy nabyciu towarów i usług w stosunku do podatników dokonujących sprzedaży na rzecz osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej oraz osób prowadzących działalność gospodarczą w formie indywidualnych gospodarstw rolnych, którzy naruszają obowiązek ewidencji obrotu i kwot podatku należnego przy zastosowaniu kas rejestrujących, stosownie do art. 111 ust. 2 w zw. z ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, ze zm.)?
2. Czy „środki specjalne”, o których mowa w art. 27 ust. 1 Szóstej Dyrektywy Rady Wspólnot Europejskich z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji przepisów Państw Członkowskich dotyczących podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku (77/388/EEC) z uwagi na swój charakter i cel mogą polegać na czasowym ograniczeniu zakresu prawa podatnika do odliczenia, o którym mowa w 111 ust. 2 w zw. z ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, ze zm.) wobec podatników naruszających obowiązek prowadzenia ewidencji obrotu i kwot podatku przy zastosowaniu kas rejestrujących i w związku z tym ich wprowadzenie wymaga dochowania procedury wynikającej z art. 27 ust. 2 — 4 wymienionej wyżej Szóstej Dyrektywy Rady Wspólnot Europejskich z dnia 17 maja 1977 r.?
3. Czy w prawie Państwa Członkowskiego, o którym mowa w art. 33 ust. 1 Szóstej Dyrektywy Rady Wspólnot Europejskich z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji przepisów Państw Członkowskich dotyczących podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku (77/388/EEC), mieści się uprawnienie do wprowadzenia sankcji wobec